

Goedendag,

Wij vragen uw hulp voor een te lang vergeten en stille groep.

De groep arbeidsongeschikten die VASTZITTEN in de participatiewet. Wanneer er geen zicht is op herstel of genezing zitten deze mensen VOORGOED vast in de bijstand. Met alle bijbehorende strenge regels.

Wij vragen u EXPLICITIET te kijken naar de problematiek rondom arbeidsongeschikten in de bijstand. Deze groep mensen lijdt dagelijks door aandoeningen die levensbeperkend zijn. Vanuit de Participatiewet kun je geen aanspraak maken op een Arbeidsongeschiktheidsuitkering of Ziektewetuitkering. Er is geen vangnet voor deze groep mensen.

Eenmaal ziek in de bijstand, zonder zicht op herstel of genezing, zit je er dus echt voorgoed in vast...

Ook zijn er veel mensen die helemaal tussen wal en schip vallen en nergens aanspraak op kunnen doen!

Hoe kan het in Nederland gebeuren, dat mensen met hetzelfde ziektebeeld of diagnose, toch totaal verschillend behandeld worden? Dit is in strijd met de Wet gelijke behandeling van mensen met een handicap of chronische ziekte.

De bijstand is een TIJDELIJK vangnet om te kunnen voorzien in de noodzakelijke kosten van het bestaan. Veel uitzichtloos zieken (arbeidsongeschikten) zitten letterlijk vast in de bijstand.

Er zou een nieuw, IVA gelijkwaardig, concept moeten worden bedacht waar deze groep mensen naar door kan stromen.

Hieronder noem ik vast een aantal punten waar deze groep mensen zich voor de rest van hun leven aan zal moeten houden, terwijl iemand met dezelfde aandoening en diagnose bijvoorbeeld een IVA uitkering dit niet hoeft. Onderstaande regels en restricties gelden dus alleen voor zieken in de participatiewet, wanneer je ziek bent en een passende uitkering ontvangt, hoef je je hier niet aan te houden.

Hieronder noem ik enkele van de vele bijstandsregels waar zieken, die dagelijks leiden aan ziekte/aandoening, zich aan moeten houden voor de rest van hun leven:

* Voorgoed geen giften/donaties ontvangen, in welke vorm ook (spullen/geld)

* Geen erkenning van de aandoening, onbegrip. Naar en van de samenleving toe en schaamte rondom het ontvangen van een bijstandsuitkering. Het is niet ongevoel dat het "ziek zijn" een lichamelijke maar ook psychische en emotionele belasting is. Erkenning is belangrijk. De groep arbeidsongeschikten zonder zicht op genezing of herstel zit vast in een uitkering welke niet passend is.

* Nu en in de toekomst niet kunnen samenwonen, anders geen eigen inkomen meer. Dit maakt het aangaan van een relatie naast de ziekte en/of beperking erg moeilijk, vrijwel onmogelijk. Doordat er geen zicht is op genezing of herstel, is ook deze restrictie voor de rest van het leven.

* Nooit een erfenis kunnen ontvangen met behoud van inkomen. Dit heeft diverse gevolgen, voor de arbeidsongeschikte, voor de eventuele kinderen van de arbeidsongeschikte, maar ook voor de familie/ouders die de arbeidsongeschikte wat na willen laten aangezien er geen vooruitzicht is ooit een beter inkomen te kunnen vergaren of een studiefinanciering op te bouwen.

* Gebrek aan kennis van de ziekte of aandoening vanuit de Gemeente.

* De druk vanuit de Gemeente, dit levert extra stress op wat ten nadele komt van de gezondheid. De druk varieert per persoon en per Gemeente, iedere Gemeente hanteert eigen regels en maatstaven. De regels zijn ook niet duidelijk, er wordt geen informatie geleverd aan de arbeidsongeschikte die vast zit in de participatiewet.

* Sparen is niet mogelijk, dit maakt de situatie op zeer veel manieren nog schrijnender wanneer je al lijdt aan ziekte of beperking. Er kan niet gespaard worden voor de kinderen of een eventueel studiefonds.

* Aanzienlijk gekort worden wanneer de kinderen 18 jaar worden. De kinderen van arbeidsongeschikte ouders in de bijstand verlenen vaak mantelzorg en moeten vanaf hun 18e levensjaar het gat vullen van honderden euro's wat ontstaat als ze 18 jaar worden.

De kinderen krijgen geen eerlijke start in het leven vergeleken met leeftijdsgenoten.

* Kostendelersnorm, dit raakt alle gezinnen en ook samenwonenden in de bijstand. De kinderen die vaak mantelzorg verlenen aan de (alleenstaande) zieke ouder, worden hierdoor gedwongen vroegtijdig het ouderlijk huis te verlaten. De woningmarkt is enorm krap, kinderen en hun ouder/verzorger kunnen door de participatiewet niet sparen en hebben geen buffer opgebouwd. Ook zijn kinderen er vaak emotioneel nog niet aan toe om op zichzelf te wonen, in sommige gevallen lijden zij zelf aan ziekte/beperking. Weer anderen verlenen de mantelzorg die de zieke ouder juist zo hard nodig heeft. De kostendelersnorm levert schrijnende situaties op.

* De uitkering wordt beeindigd of gekort wanneer er sprake is van een opname in een ziekenhuis, revalidatie- of GGZ instelling. Dat is het laatste waar je mee te maken wilt krijgen op zo'n moment. Er wordt geoordeeld dat je op het moment van opname voorzien bent van de noodzakelijke voorzieningen van het bestaan, maar de vaste lasten thuis lopen door. Zo ontstaan situaties waarin mensen naast stress welke de gezondheid niet ten goede komt, ook schulden opbouwen. De problemen stapelen zich op. De situatie wordt uitzichtloos en is zeer schrijnend.

Het is geen uitzondering dat mensen opnames en behandelingen moeten afbreken en zelfs weigeren doordat zij ziek zijn en in de participatiewet vastzitten. Hierdoor lopen zij de nodige behandelingen mis.

* Niet langere tijd buiten de woonplaats kunnen verblijven betekent ook dat een langdurig bezoek/vakantie bij familie buiten de woonplaats of in het buitenland niet mogelijk is. Dit is erg ingrijpend wanneer je ziek bent en je naasten niet in de directe omgeving wonen.

Ook dit is onmogelijk aangezien er vanuit de Gemeente wordt besloten tot stopzetting van de uitkering of gedeeltelijke terugvordering.

De huidige regelgeving staat ook eventuele crowdfunding en behandeling in het buitenland in de weg.

* Bij verhuizing naar een andere woonplaats moet de huidige uitkering stopgezet worden en in de nieuwe woonplaats aangevraagd worden. Vaak met andere regelgeving. Regelgeving die ook totaal niet duidelijk is, aangezien het per woonplaats verschillend is. Daarnaast is de wachttijd voor de nieuwe uitkering 6 weken (!). Verhuizen is al moeilijk haalbaar wanneer je ziek/beperkt bent. Door de ziek vast te zitten in de participatiewet wordt verhuizen vaak onmogelijk gemaakt.

Het hele proces van aanvragen, alles opnieuw indienen, opnieuw beoordeeld worden en de wachttijd kunnen mensen in deze situatie er niet bij hebben.

Zo worden mensen zelfs beperkt in de mogelijkheid om dichterbij familie te wonen die eventuele mantelzorg en steun kan bieden

Ziek zijn en verhuizen zijn 2 dingen die niet samengaan. De regelgeving in de participatiewet maakt het onmogelijk.

* Bankafschriften moeten verschillend van persoon tot persoon en Gemeente worden ingeleverd. Deze participatiewet restrictie zou niet van toepassing moeten zijn op degenen die uitzichtloos ziek zijn en niet thuishoren in de participatiewet. Het inleveren van de bankafschriften is een inbreuk op de privacy. Daarnaast is niet ieder persoon met ziekte of beperking in staat om de bankafschriften uit te draaien en in te leveren. Hierom moet er extern om hulp gevraagd worden, wat weer een extra inbreuk (nog een persoon die de bankgegevens ziet) op de privacy betekent.

* Alimentatie evenals weduwentoeslag wordt ingehouden

* Niet onvoldoende/onbeperkt kunnen sparen indien mogelijk in verband met een limiet aan spaargeld

* Geen kwijtschelding krijgen van Gemeentelijke Belastingen

* Nooit (gebruikte) goederen mogen verkopen op een verkoopsite zonder het te melden en met behoud van inkomen. Het niet melden kan lijden tot boetes die hoog kunnen oplopen (fraude) of stopzetting van de uitkering.

* Het nabestaandenpensioen van overleden (ex)partner wordt het brutobedrag verrekend met de uitkering, terwijl je netto minder pensioen krijgt.

Bovenstaande regels en restricties zijn niet van toepassing voor iemand met exact dezelfde aandoening of beperking en een IVA uitkering. De uitdrukking, gelijke monniken, gelijke kappen, gaat hier niet op.

Iedereen in Nederland heeft de behoefte, de noodzaak, zich te richten op overleven met ziekte en beperking wanneer deze situatie zich aandiend. Zieken in de participatiewet worden dubbel gestraft, dit is in contrast met degenen die wel een arbeidsongeschikten uitkering ontvangen.

Wij vragen u niet weg te kijken van juist deze specifieke groep die uw hulp en steun zo hard nodig heeft.

Hulp en verandering, een passende oplossing, is DRINGEND nodig. Niemand kiest er voor om ziek te worden.

Wij pleiten voor een vangnet, een nieuw concept uitkering voor arbeidsongeschikten in de participatiewet en diegenen die door de regelgeving overal buiten de boot vallen.

Met vriendelijke groet,

Claudia Louwer